

مدیریت مهار فراوانی آلودگی انگلی در جوجه شترمرغ

مرتضی تینا

دانشگاه آزاد اسلامی کرج واحد علوم تحقیقات البرز. ایران

morteza_tina63@yahoo.com

چکیده

پرورش شترمرغ در ایران از اواسط دهه ۷۰ با واردات تعدادی تخم نطفه دار به کشور آغاز گردید. از آن زمان تاکنون پرورش این پرنده در کشور گسترش یافته است و اکنون در بیشتر استان ها مزارع پرورش شترمرغ دایر می باشد. با گذشت یک دهه از ورود این پرنده به کشور و توسعه کمی این صنعت، در سال های اخیر پرورش تجاری شترمرغ به مرحله عرضه محصولات به بازار رسیده است. در این شرایط گسترش مزارع پرورش شترمرغ از یک طرف و رقابتی شدن بازار از طرف دیگر موجب شده است تا پرورش دهندگان و دست اندرکاران این صنعت به سمت افزایش کمی تولید و بهبود بازده اقتصادی پرورش روی آورند. میزان باروری و قابلیت تفریح پایین تخم های تولیدی، تلفات جنین و تلفات سنین اولیه از مشکلات پیش روی واحدهای پرورش گله های مولد است. در این آلودگی های میکروبی تخم های نطفه دار نقش بارزی دارد. در این مقاله به بررسی عوامل باکتریایی (کوکسیدیوز) در جوجه های شترمرغ می پردازیم.

واژه های کلیدی: شترمرغ، جوجه، آلودگی، کوکسیدیوز

مقدمه

اهمیت اقتصادی کوکسیدیوز باعث گردید که موضوع ایجاد ایمنی در شترمرغ‌ها مورد توجه خاص محققان قرار بگیرد. در این زمینه اولین اقدام اساسی برای کنترل و پیشگیری این بیماری شناخت عوامل بیماری‌زا می‌باشد. بدیهی است شناخت گونه‌های آیمریا در یک منطقه دارای ارزش تحقیقی و علمی می‌باشد و این خود رهنمودهایی خواهد داد در کاربرد داروهای درمان کننده و پیشگیری کننده این بیماری، زیرا در عین حال که وجود مشترکی بین گونه‌ها وجود دارد تفاوت‌های در حساسیت و مقاومت آنها نسبت به داروهای ضد کوکسیدیوز وجود دارد. یکی از مشکلات اساسی مزرعه داران بخصوص در اوایل زمستان تا اواخر بهار شیوع بیماری کوکسیدیوز می‌باشد که اساساً با اسهال خونی همراه است. با توجه به این که گونه‌های مختلف آیمریا عامل بیماری کوکسیدیوز در یک میزبان دارای حساسیت و مقاومت متفاوتی نسبت به داروهای درمان کننده و پیشگیری کننده می‌باشد. "لذا مناسب‌ترین داروها را زمانی می‌توان با اطمینان انتخاب نمود که گونه‌ها محلی مشخص شده باشند" (۳). بدین ترتیب مصونیت ایجاد شده در دام‌ها مربوط به گونه‌های محلی شناسایی شده خواهد بود، در ضمن طی این بررسی روش‌های مختلف برای جدا کردن و خالص کردن اووسیت‌های مورد مطالعه و مقایسه قرار گرفت که خود نیز حائز اهمیت آموزشی بوده و به عنوان دستورالعمل‌هایی می‌تواند مورد استفاده قرار گیرد. هدف از این بررسی، شناسایی و تشخیص گونه‌های آیمریایی در جوجه‌های شترمرغ موجود در منطقه شیراز می‌باشد. کشور ایران به لحاظ موقعیت جغرافیایی خاصی که دارد، چندین سالی می‌شود که مبادرت به واردات این پرنده نموده است و در امر پرورش آن گام نهاده است (۵).

با این حال استقبال به پرورش این ذخیره غذایی در استانی همچون فارس که در حال توسعه می‌باشد، پیشرفت چشمگیری داشته است. از زمانی که پرورش متراکم و صنعتی شترمرغ مورد توجه قرار گرفته است، شاهد وقوع و خسارت‌های ناشی از کوکسیدیوز در گله‌های شترمرغ هستیم. ظاهراً گسترش این بیماری در جوجه شترمرغ‌ها به دلیل نحوه پرورش در این سن می‌باشد، به طوری که وقتی تعداد زیادی پرنده جوان و حساس در محیطی قرار بگیرند (روی بستر باز یا مرطوب) که برای رشد کوکسیدیا مساعد باشد، نرخ این بیماری افزایش می‌یابد. شایان ذکر است در طی چند سال گذشته مطالعات به عمل آمده، در کشور ما بیشتر بر روی پارامترهای تولیدی، جوجه‌کشی، تغذیه و پرورش شترمرغ صورت گرفته است. در صورتی که تحقیق بر روی بیماری‌های این منبع غذایی مهم به تعداد انگشت شماری منتهی می‌شود، با توجه به اهمیت اقتصادی و محدود بودن منابع غذایی، از این جهت برای ما از اهمیت بالایی برخوردار می‌باشد، نگارش این تحقیق به جهت بهبود کیفیت رشد در جوجه‌ها که مهمترین مقطع از زندگی شترمرغ محسوب می‌شود و نیز ارتقاء سطح دانش جامعه در ارتباط با بیماریهای انگلی شترمرغ، از خصوصیات دیگر این تحقیق می‌باشد.

عوامل مستعد کننده بیماری

عده ای از گونه های آیمریا بیماری زا و برخی دیگر غیربیماری زا می باشند، میزان آسیب و زبانی که کوکسیدها به میزبان وارد می سازند با تعداد انگلی که ناحیه را آلوده ساخته ارتباط دارد، تعداد اووسیست های بلعیده شده و همچنین درجه انهدام سلول های آلوده میزبان نیز در این امر دخالت دارد (۳). علاوه بر این که شدت و قدرت بیماری زایی گونه انگل و عمق نفوذ کوکسیدیا به درون مخاط، و نیز ضخامت نسبی جدار ماهیچه ای در طول روده در بروز بیماری مؤثر است، همچنین تکرار آلودگی و ابعاد و مراحل درون یاخته ای انگل در شدت بیماری مؤثر می باشد (۳). عدم رعایت بهداشت در مزراع، تجمع بیش از حد جوجه ها در محل نگهداری (شکل ۱-۶)، حتی تغییر رژیم غذایی و نیز نوع سلول های میزبان که مورد تهاجم قرار میگیرند در رشد و نمو انگل و شدت بیماری زایی آن مؤثر میباشد.

اختصاصی بودن آیمریاها

مطالعات محققین نشان می دهد که در کوکسیدها به ویژه جنس آیمریا، داشتن میزبان اختصاصی واجد اهمیت بوده و هر یک از انواع به میزبان خاصی عادت نموده و حتی ناحیه خاصی از اندامهای میزبان را مورد هجوم قرار می دهد. مجموعه عوامل فیزیولوژیکی و واکنش ایمنی میزبان نقش مؤثری در اختصاصی بودن این انگل دارد (۳۹ و ۳۸). مارکوارت^۱ در سال ۱۹۸۱ اختصاصی بودن کوکسیدیاها به میزبان، محل مورد تهاجم انگل را مورد بررسی و مطالعه قرار داده و نتایج حاصله را بدین گونه توصیف می نماید: اگر گونه ای از آیمریا را به میزبان غیر اصلی آن بخوراند اسپروزوئیت وارد سلول شده، ابتدا گرد می شوند و به نظر میرسد که سیر تکاملی بطور طبیعی ادامه می یابد. اما مدتی پس از گرد شدن ناپدید می گردند، گاهی هم انگل سیر تکاملی خود را در ادامه می دهد همانند این که در میزبان اصلی خود قرار دارد، مرحله غیر جنسی را گذرانیده ولی قادر به ادامه و تکمیل مرحله جنسی نمیشاند (۳۴ و ۳۱). آیمریاها انگل های اختصاصی می باشند. انتقال مقاطع بین گونه ها^۲ و میزبان به ندرت انجام می شود، اما انتقال مقاطع بین خانواده های کوکسیدیا هرگز اتفاق نمی افتد (۳).

اکثریت گونه های آیمریای شترمرغ واجد میزبان اختصاصی بوده و قابلیت انتقال مقاطع را ندارد. همچنین تجربیات نشان داده است که مرحله غیر جنسی تکاملی این انگل غیر اختصاصی تر از مرحله جنسی آن می باشد. شاید هم این اختصاصی بودن به علت تپهای مختلف میباشد که هر کدام طور جداگانه ای عمل می کنند. بنابراین حدت آن که در یک گونه ممکن است چند تیپ وجود داشته باشد به وسیله برخی از کاوشگران ارائه گردید که مطالعات بعدی این گمان را مشخص خواهد نمود. از آنجائی که کوکسیدیا

1. Mar quardt
2. Genera
3. strains

انگلی است درون سلولی لذا نیاز به مواد غذایی جهت ادامه حیات خود دارد و از سوی دیگر هر سلولی دارای ترکیبات ژنتیکی خاصی می باشد (۳).

"بیماری کوکسیدیوز یکی از امراض فصلی می باشد" (۳). موجودیت کوکسیدیوز وابسته به وجود شترمرغهای جوان در گله و ناقل های بهبود یافته می باشد. جوانترها در گله اهمیت بیشتری دارند، در فصل بارندگی به علت مرطوب شدن محل نگهداری، شرایط مساعدی جهت عفونی شدن اوو سیست های کشته و شیوع این بیماری در گله را فراهم می سازد، در سرمای خشک و گرمای خشک اوو سیست ها از بین می روند (۵).

ایمنی اکتسابی و ایمنی فعال

جوجه های شترمرغ ایمنی را از مادر کسب نمی کنند و در جوجه ها در ماه های اول تا سوم بسیار حساس می باشند. شترمرغ هایی که از این بیماری جان سالم به در می برند حالت مزمن بیماری را به خود گرفته و ناقل انگل و منبع آلودگی برای خود و دیگران بخصوص جوانترها می باشند. چنانچه این حیوانات در شرایط غیر بهداشتی قرار گیرند و تماس مواد غذایی با مدفوع آلوده صورت پذیرد. "بلع مکرر و زیاد این مواد موجب آلودگی مجدد دام را فراهم می گردد و این حالت مدت ها در گله باقی می ماند" (۳). کوکسیدیوز حالتی است که به خودی خود نیز بهبود می یابد و این بدلیل وقفه ای است که بطور طبیعی در مرحله غیر جنسی سیر تکاملی انگل رخ می دهد. در صورتی که عفونت مجدد رخ ندهد، فقط یک سیر تکاملی انگلی اتفاق می افتد. در موارد معمول بروز مکرر عفونت یک امر عادی است و در نتیجه تکرار عفونت ها ممکن است، میزبان مصونیت یابد و در بعضی از گونه های کوکسیدیا نیز مصونیت به دنبال همان عفونت اول ایجاد گردد (۱۸ و ۴۰). یکی از تأثیرات ایمنی کاهش قدرت حیاتی کوکسیدیا می باشد.

با برقراری ایمنی ممکن است اسپروزیتهای عفونی بعد از اولین نفوذ در سلولهای روده در همان مراحل اولیه متوقف گردد. بنابراین شترمرغ هایی که جان سالم به در بردند مصونیت میابند. باید به خاطر داشت که شترمرغ های ایمن در مقابل استرس مصونیت خود را از دست داده مجدداً بیمار میگردند. مصونیت طبیعی یا ذاتی در میزبانهای مختلف در مقابل گونه های کوکسیدیا به درجات متفاوتی دیده می شود. "در بعضی میزبان ها این ایمنی کامل و در برخی دیگر ایمنی نسبی است که به عوامل ذیل: وراثت، سن میزبان، گونه و یا سویه انگل بستگی دارد" (۳). مصونیت شترمرغ های مسن یک حالت اکتسابی است که در طول دوره زندگی خود کسب می نماید، به همین دلیل شترمرغ های جوان در مقابل انگل حساس تر از شترمرغ های پیر مصونیت یافته می باشند که در این امر عوامل فیزیولوژیکی و بیوشیمیایی دخالت دارند. "بیماری کوکسیدیا

1. self limiting
2. Immunity
3. Biotic

غالباً توأم با بیماریهایی که موجب تشدید و تکثیر اوووسیت‌ها می‌گردد تظاهر می‌نمایند. آلودگی با کوکسیدیا موجب تحریک واکنشهای سلولی ناحیه آلوده و همچنین یاخته‌های دیگر از قبیل پلازما^۱ و لنفوسیت‌ها^۲ و ماکروفاژ^۳ غیره می‌شود. در آزمایشگاه، کیفیت ایمنی کوکسیدیوز را با داروهایی مانند انترفرون^۴ و استفاده از سرم‌های ضد لنفوسیتی مورد آزمایش قرار دادند که جنبه‌های علمی آن فعلاً محدود می‌باشد^(۳).

اهمیت اقتصادی بیماری کوکسیدیوز در صنعت دامپروری به حدی است که ایجاد ایمنی فعال یکی از اهداف اصلی محققان می‌باشد، ولی هنوز این موضوع کاملاً حل نشده است. برای این منظور می‌توان ایمنی را از طریق آلوده ساختن میزبان با اوووسیت‌های کاملاً زنده یا اوووسیت‌های تخفیف حدت یافته و یا تجویز داروهای مخصوصی در شرایط معین با تزریق انگل از راه‌های مختلف غیر از راه گوارش انجام داد. این ایمنی تحت شرایط بسیار دقیق در بعضی موارد قابل استفاده است. (۸ و ۳). "در بیماری کوکسیدیوز ایمنیت متقاطع^۵ وجود ندارد، بنابراین اگر بیمار بر علیه یک گونه مشخص مصونیت یافت در برابر گونه-های دیگر مصون نمی‌باشد"^(۳۷).

علائم بیماری

کوکسیدیوز با سن و تغذیه آنها ارتباط کامل دارد، غالباً جوجه شترمرغ‌ها حساسیت بیشتری در مقابل انگل نشان می‌دهند. "بیماری پس از بلع اوووسیت‌ها به تعداد عفونی زای خود آغاز میگردد و علائم بیماری پس از ۱۲ الی ۲۱ روز ظاهر می‌شوند"^(۳).

علائم این بیماری از خستگی و بی اشتها^۶ شروع شده و پس از اسهال در مواردی هم اسهال خونی، درد شکم، کاهش دیده می‌شود و این حالت شامل گونه‌هایی است که مرحله گامتوگونی (تکثرجنسی) را در روده بزرگ انجام می‌دهند. اسهال تا دو هفته ادامه دارد و بعضی از جوجه‌های جوان ممکن است در این مدت تلف شوند، گاهی تلفات تا ۱۰ درصد حیوانات آلوده دیده میشود، تعدادی از آنها بهبود یافته ولی لاغر و فرسوده و همچنین از وزن بدن آنها کاسته میشود.

در کوکسیدیوز حاد گاهی جوجه شترمرغ‌هایی که علائم اسهال خونی را از خود نشان می‌دهند بر زمین افتاده و قادر به حرکت نمی‌باشند. گاهی اسهال آبکی همراه با موکوس^۶ و بافت‌های روده می‌باشد. اسهال

1. Plasma cells
2. Lymphocytes
3. Macrophage
4. Interferon
5. cross immunity
6. Mucus

با بوی بد و گاهی به رنگ قهوه ای متمایل به زرد یا سفید رنگ با رگهای خونی همراه می باشد. علاوه بر آن در جوجه ها تعداد انوزینوفیل های اخون نیز زیاد می شود (۵ و ۳۳).

راه های تشخیص کوکسیدیوز شترمرغ

تشخیص کوکسیدیوز در جوجه شترمرغ ها با توجه به علائم بیماری و مشاهده ی جراحات در کالبد شکافی و بالاخره با آزمایش روده و مدفوع و بخصوص دیدن اووسیست ها امکان پذیر است. تنها مشاهده اووسیست در مدفوع برای تشخیص کافی نیست و حتی ممکن است در اوائل کوکسیدیوز حاد اووسیست در مدفوع ظاهر نشود. بنابراین کالبدشکافی در این قبیل موارد ضروری است. همچنین چگونگی مدیریت مزرعه و رعایت بهداشت و نوع تغذیه را برای تشخیص بیماری را نباید نادیده گرفت. در ابتدا شیوع بیماری فقط تعداد محدودی علائم کلینیکی را نشان می دهند و بعد از یک هفته تعداد جوجه های بیمار به حداکثر خود می رسد و سپس به تدریج تعداد بیماران کاهش می یابد (۳۳ و ۵).

آسیب شناسی

مخاط روده^{*} باریک مورد حمله انگل واقع شده و موجب التهاب و ضخیم شدن دیواره آن به وسیله قشری از مخاط فیبرین پوشیده شده است می گردد. مویرگ ها دچار پرخونی شده و ممکن است خونریزی مشاهده گردد، بر اثر هجوم انگل برآمدگی هایی در مخاط روده به شکل لکه های سفید یا زرد رنگ با قطر ۵-۶/۵ میلی متر در روی مخاط روده مشاهده می شود که پر از میکروگامت و اووسیست می باشد. محتویات روده مایع و به رنگ زرد یا در اثر خونریزی قرمز پررنگ یا قهوه ای رنگ باشد (۲۳). گاهی دیواره روده نکروز و حاوی خون می باشد و متعاقب اثر بعضی از گونه ها نقاط خونریزی هم مشاهده می شود. بررسی های انجام یافته حاکی از آن است که گونه های آیمریای که به عمق بافت حمله می نمایند و ضایعات شدیدی ایجاد می نمایند بیماری را و آنهايي که در بافت های سطحی تر نفوذ می کنند چندان بیماری را نمی باشد در برخی از موارد غدد لنفاوی مزانتريک را نیز آلوده می سازند (۲۳ و ۱۸).

پیشگیری

اگر جوجه ها گهگاه در معرض آلودگی با تعداد کمی اووسیست قرار گیرند موجب مصونیت آنها خواهد شد. بنابراین وجود حیوانات حامل در گله به پیشگیری کمک می نماید. آلودگی های شدید و ناگهانی کوکسیدیایی مخصوصاً برای شترمرغ های جوان خطرناک می باشد (۵).

پیشگیری کوکسیدیوز به سه طریق عملی است:

- الف. پیشگیری به کمک مراقبت‌های بهداشتی
- ب. پیشگیری به کمک داروهای کوسیدیوستات (بازدارنده کوکسیدیوز)
- ج. پیشگیری به وسیله واکسن (مایه کوبی)

نکات لازم در پیشگیری

الف. پیشگیری به کمک مراقبت‌های بهداشتی

- ۱- محل زندگی شترمرغ‌ها بایستی خشک و تمیز نگه داشته شود.
- ۲- دانه خوری باید طوری ساخته شود تا هم مانع از ریخت و پاش مواد غذایی شود و هم از آلوده شدن آنها با مدفوع جلوگیری گردد.
- ۳- توجه خاصی به سیستم فاضلاب محل نگهداری باید شود.
- ۴- در صورتی که ناگزیر از نگهداری جوجه‌ها در حیاط و فضای باز باشند باید بستر این جایگاه‌ها مرتباً عوض شود تا از تجمع بیش از حد اوو سیست کوکسیدیاها جلوگیری شود.
- ۵- رعایت اصول بهداشتی به طور کلی تا از انتشار بیماری جلوگیری شود.
- ۶- ایجاد ایمنی طبیعی در شترمرغ‌ها با توجه به شرایط سنی و برقراری یک حالت گردشی در محیط آلوده، بطوری که شترمرغ‌ها تدریجاً با عوامل آلوده کننده تماس یافته و ایمنی حاصل نمایند.
- ۷- حتی الامکان از تجمع بیش از حد جوجه‌ها در مزرعه در یک محل جلوگیری نمود.
- ۸- هنگامی که شترمرغ‌های مولد در مزرعه از کنسائتره تغذیه می‌کنند بستر باید تعویض گردد.
- ۹- تنظیم و تعویض جیره غذایی در صورت لزوم.
- ۱۰- ضد عفونی جایگاه به وسیله شعله آتش یا گاز آمونیاک محلول ۱۰ درصد به مدت ۱۵ دقیقه کوکسیدی را از بین می‌برد، محلول‌ها را می‌توان به وسیله سمپاشی بر روی زمین ریخته و محل را از محلول اشباع نمود.

ب) پیشگیری به کمک داروهای کوسیدیوستات (بازدارنده کوکسیدیوز)

مایه کوبی

استفاده از اوو سیست‌های تخفیف حدت یافته به مقدار کم و تدریجی البته این چندان عمومیت ندارد و تنها در موارد خاص و تجربی و یا تحت کنترل صورت می‌گیرد (۱۸ و ۴۰).

تاریخچه

پرتوزونها آنقدر کوچک هستند که نمی‌توان آنها را با چشم غیر مسلح دید، بنابراین تا پیدایش میکروسکوپ اطلاعاتی از وجود آنها در دست نیست، تا اینکه یک فرد هلندی به نام لون هوک^۱ در سال ۱۶۳۲-۱۷۲۳ بالغ بر چهار صد میکروسکوپ ساده تهیه نموده و برای نخستین بار در سال ۱۶۷۴ به وجود تک یاخته‌هایی که بطور آزاد در آب‌های شیرین زندگی می‌کنند پی برده اند و همچنین نامبرده اولین تک یاخته انگلی که اووسیست آیمیر یا استیدا^۲ می‌باشد در صفرای خرگوش مشاهده نمود، که پس از ۱۵۰ سال محققین دیگر آن را توصیف نمودند. بدین ترتیب این مرد بزرگ را پدر پرتوزئولوژی^۳ نام نهادند. هاک^۴ در سال ۱۸۳۹ انگل آیمیریا استیدا را به جای سلول‌های چرکی که در ارتباط با سلول‌های کارسینومای کبدی^۵ می‌باشد تصور نمود. در ابتدا انگل کوسیدیا را به نام زاروس پرمیوم^۶ نامگذاری نمودند که این خود تاریخچه جالبی دارد. جوهانز مولر^۷ در سال ۱۸۴۱ و ریماک^۸ در سال ۱۸۴۵ و سرانجام ریولتا^۹ در سال ۱۸۷۸ نام آیمیریا استیدا را به زاروسی پرمیوم^{۱۰} کولی تغییر داده اند و بعد از آن این نام به کوسیدیا تغییر یافت. لیوکارت^{۱۱} در سال ۱۸۷۹ راسته اسپوروزوا^{۱۲} را برای نخستین بار بنیان‌گذاری نمود. نامبرده برای اولین بار به وجود کوسیدای گوسفندی پی برد و آنها را برای نخستین بار در کتاب انگل شناسی گزارش نمود (۸ و ۲۳).

کلیات مربوط به آیمیریاها

طبقه بندی: برای تک یاخته‌ها تاکنون طبقه بندی‌های متعددی توسط دانشمندان و محققین پیشنهاد گردیده است. در اینجا از روش لواین^۱ که براساس طبقه بندی جامعه تک یاخته شناسان همراه با پاره ای اصلاحات است مورد استفاده قرار می‌گیرد. این طبقه بندی اختصاراً به شرح زیر می‌باشد و هم ردیف‌های فارسی از رفیعی اقتباس شده است (۴ و ۲۸). جایگاه عوامل کوسیدیوز در تقسیم بندی سیستماتیک به صورت زیر است:

شاخه تک یاخته‌ها^۱ زیرشاخه اپی کمپلکسا^۲ راسته هاگداران^۳ زیر راسته کوسیدیازینا^۴ رده یوکوسیدی^۵ زیر رده آیمیر یورینا^۶ خانواده آیمیری ئیده^۷ زیرخانواده^۸ زیرجنس^۹ گونه آیمیریا^{۱۰}

1. Leeuwen hock
2. Eimeriastiedae
3. Protozoology
4. Hake
5. carcinoma
6. Psorospermium
7. Johannes muller
8. Remak
9. Rivolta
10. Leuckart
11. sporozoo
12. lavin

زیرگونه^{۳۲} از نظر رعایت اختصار، نگارنده از بیان مشخصات گروه‌های فوق الذکر صرف نظر نموده و به ذکر اختصاصات کلی خانواده آیمریده می‌پردازیم (۸ و ۲۳ و ۴۰). اعضای این خانواده یک میزبانی می‌باشند. تمام دوره رشد و نمو انگل، اعم از مرحله غیر جنسی یا شیزوگونی^{۳۳} و مرحله جنسی یا گامتوگونی^{۳۴} در درون سیتوپلاسم یاخته روده میزبان انجام می‌پذیرد ولی مرحله هاگ گذاری یا اسپروگونی^{۳۵} در خارج از بدن میزبان انجام می‌گیرد. شیزونت و اووسیت فاقد اندام حرکتی می‌باشد (۲۳ و ۲۸). اووسیت‌ها از صفر، ۱، ۲، ۴ تا تعداد بیشتری اسپرووسیت^{۳۶} در درون خود دارند که هر کدام از اسپرووسیت‌ها دارای یک یا تعداد بیشتری اسپرووزوئیت هستند. میکروگامت‌ها به طور معمول واجد ۱ یا ۲ تاژک می‌باشد. جنس‌های این خانواده را براساس تعداد اسپرووسیت‌های درون هر اووسیت و تعداد اسپرووزوئیت‌های موجود در هر اسپرووسیت از یکدیگر متمایز میکنند. خانواده آیمریده به چندین جنس تقسیم می‌شود که معروفترین آنها جنس آیمریا می‌باشد.

پیشینه تحقیق

از جمله تحقیقات به عمل آمده می‌توان به موارد زیر اشاره کرد: رحمت و همکاران، ۱۳۸۶ وجود آلودگی‌های انگلی شتر مرغ‌های وارداتی را مورد بررسی قرار داده اند و نتایج خود را این چنین بیان داشتند در مزرعه گرمسار در مدفوع ۵ شتر مرغ از ۸۵ شتر مرغ آزمایش شده (۵/۸ درصد)، تعداد خیلی اووسیت کوکسیدیا دیده شده که به علت تعداد کم اسپوروله کردن آنها با موفقیت صورت نگرفت. بنابراین به عنوان آیمریا گونه نامشخص اعلام شدند (۵).

بهاواپی و همکاران^۴، (۲۰۱۲) به شناسایی و تعیین فراوانی گونه‌های آیمریایی ایجاد کننده کوکسیدیوز در جوجه‌های خروس پرداخته اند در مقایسه با بالغین (۳۷٪) جوجه‌های جوان (۶۰٪-۱۶٪) دارای نسبت بیشتر آلودگی می‌باشند. علاوه بر این مشاهده گردید، که بیشترین فراوانی کوکسیدیوز در ماه سپتامبر (۳۳-۷۳) است، درحالی که کمترین فراوانی مربوط به ماه آوریل (۴۲-۸۶) است (۱۷)

1. subphylum Apicomplexa
2. Class sporozaside
3. sub class coccidias
4. order Eucoccidi
5. Sub order Eimeriorina
6. Family Eimeriidea
7. sub Family
8. Genus Eimeriinae
9. species Eimeria
10. Sub species
11. schizogony
12. Gametogony
13. sporogony
14. sporocyst

یخچالی و همکاران، ۲۰۰۷ شیوع گونه‌های آیمریا و کریپتوسپوریدیوم گاو در سنندج (استان کردستان) را مورد مطالعه قرار داده اند. نتایج این بررسی نشان داد که میزان شیوع آلودگی گونه‌های آیمریا و کریپتوسپوریدیوم به ترتیب ۲۱/۳ درصد و ۴/۱ درصد می‌باشد. بیشترین میزان آلودگی در گوساله‌های (۲/۱) یک تا چهار ماه تعیین گردید. دفع اوویست در تمامی موارد از سنین مختلف با نمونه اسهالی و غیر اسهالی درجه بندی یک مثبت داشت. آلودگی در گاوهای با مدفوع اسهالی و غیر اسهالی مشاهده نشد (۱۴).

کاواهارا و همکاران^{۲۷} ۲۰۰۸ با استفاده از روش **real time pcr** پنج گونه آیمریا را در مرغ مورد شناسایی قرار دادن و در نتایج خود نشان دادند که **E.brunetti** در ژاپن بسیار شیوع دارد. این روش نه تنها آسان و سریع است، بلکه برای شناسایی آیمریا به طور اختصاصی کاربرد دارد. (۲۶). القریشی و همکاران^{۲۸} ۲۰۰۹ آلودگی **E.tenella** را در بین جوجه‌های گوشتی، **gallusdomesticus** در شهر ریاض عربستان سعودی مورد بررسی قرار دادند. برای اولین بار **E.tenella** در بین جوجه‌ها در عربستان سعودی مشاهده گردید که شیوع آن در بین جوجه‌های خانگی ۸۰٪ بود اما در جوجه‌های پرورشی هیچ موردی یافت نشد. جوجه‌های جوان نسبت به جوجه‌های با سن بالاتر نسبت به این آلودگی مساعدتر بودند (۱۶).

شجاعی و همکاران، ۲۰۱۱ شیوع کوکسیدیوز در تعدادی از گاوداری‌های صنعتی استان البرز، را مورد بررسی قرار داده اند، نتایج حاصل حاکی از آن بود که میزان شیوع آلودگی آیمریایی در ۳ دامداری مورد مطالعه ۳۳٪، ۶۳٪ و ۱٪ صفر بوده است نتایج مثبت آلودگی تماماً در گوساله‌های زیر ۳ ماه بود. کم بودن آلودگی آیمریایی در گاوداری‌های مورد بررسی به دلایل مختلف همچون سن دامها، خصوصیات فردی و مدیریت مناسب پرورش در این دامداری‌ها ارتباط دارد که مشاهدات میدانی بیانگر آن بود که عامل آخر از مهمترین علل پائین بودن میزان آلودگی می‌باشد (۸).

رسولی و همکاران، ۲۰۱۲ مجموع ۲۵۶ رأس خرگوش وحشی مورد بررسی قرار داده اند که از این تعداد نمونه، تعداد ۱۱۷ رأس ۴۴٪ درصد آلوده به تک یاخته آیمریا بودند در مطالعه حاضر وضعیت آلودگی خرگوش‌های وحشی، نابالغ و بالغ، فراوانی کوکسیدیوز و گونه‌های شایع و پراکندگی جغرافیایی، میزان پراکندگی جنسیتی در میزبان و میزان اوویست‌های دفع شده و ارتباط آن با ایجاد آلودگی، تأثیر آن در سن و تعداد گونه آیمریا در ایجاد بیماری و غیره مورد بررسی قرار گرفت آلودگی در خرگوش‌های نابالغ بیشتر از خرگوش‌های بالغ بود (۶).

فلاحی و همکاران، ۲۰۱۲ گونه‌های آیمریا در بزهای کشتار شده در کشتارگاه کرمان به روش مک ماستر را مورد بررسی قرار داده اند و پس از آزمایش مدفوع به روش آزمون مک- ماستر، ۹ گونه آیمریا

1. Kawahara et al 2008
2. Al-Quraishy et al 2009

تشخیص داده شد. در این بررسی سن و جنس هیچ تأثیری در میزان شیوع آلودگی نداشت و نتایج به دست آمده از آلودگی‌های بزها به آیمریا در این بررسی حکایت از شیوع بالای کوکسیدیوز در بزهای ناحیه جنوب شرقی ایران دارد (۱۰). نمج و همکاران^۲ ۲۰۱۲ در یک مقاله گردآوری بر روی خون انگل شترمرغ استرالیایی و *Rheas* کار کردند و در نتایج خود نشان دادند که *Eimeria Spp* (پروتوزآ)، *H. struthionis* (ستود)، *L. douglassii* (نماتود) که همگی جزو انگل‌ها هستند، مهمترین عامل مرگ در *ratit* ها هستند.

شارما و همکاران^۳ ۲۰۱۳ کوکسیدیوزهای ماکیان را در مزارع سازمان یافته و *backyard* در ناحیه *jammu* مورد بررسی قرار دادند. شیوع کوکسیدیوز در این منطقه ۵۸٪، ۳۹٪ ثبت شد و پنج گونه ایمریا تشخیص داده شد که *E. mitis* و *E. acerrulina*، *E. maxima*، *E. necatrix*، *E. tenella* گونه‌های غالب در مزارع سازمان یافته و غیر سازمان یافته معرفی شدند (۲۵).

نيسارخان و همکاران^۴ ۲۰۱۳ شیوع کوکسیدیوز را در بوفالوهای پاکستانی مورد بررسی قرار دادند و شیوع کلی ایمریا را در بوفالوها ۴۹٪ بیان کردند. آنها شش گونه ایمریا را در بوفالوها تشخیص دادند که معمول‌ترین آنها *E. boris* است (۳۸).

کورالکو^۵ و همکاران، ۲۰۱۱ تمایز مولکولی گونه‌های ایمریا که *gallus agllus* را تحت تأثیر قرار می‌دهند را مورد بررسی قرار دادند که تشخیص مولکولی یک روش دقیق و عملی است که می‌تواند برای بررسی و مطالعات اپیدمیولوژی *Eimeria* مورد استفاده قرار بگیرد (۲۶).

نتیجه گیری

بیماری کوکسیدیوز یکی از بیماری‌های قابل توجه در گله‌های شترمرغ است که موجب کاهش وزن و گاهی تلفات در گله می‌گردد و شاید خطری باشد که کشورهای تولیدکننده و پرورش دهنده شترمرغ را تهدید می‌کند. میزان تلفات ناشی از این بیماری در ایران گزارش نگردیده، ولی در جهان تحقیقاتی در این زمینه انجام پذیرفته است. بدین ترتیب با تحقیقات و گزارش‌های بدست آمده می‌توان گفت: این بیماری یکی از متداول‌ترین بیماری‌هایی است که در دنیا شیوع داشته و سبب کاهش راندمان و بازده اقتصادی این صنعت می‌گردد. عامل این بیماری تک یاخته ای است که قسمتی از سیر تکاملی خود را در بافت روده می‌گذارند و موجب انهدام میلیون‌ها یاخته روده ای می‌شود و سرانجام عوارض متعددی را باعث می‌گردد. این انگل در نتیجه سیر تکاملی خود به شکل اووسیست از بدن دفع و با مقاومت زیادی که در برابر عوامل نامساعد فیزیکی و شیمیایی از خود نشان می‌دهد، مدت طولانی در طبیعت به حیات خود ادامه داده و

1. Nemejc et al 2012.
2. Sharma et al 2013.
3. Nisar Khan et al 2013.
4. Corralco et al 2011.

امکان آلودگی های بعدی را فراهم می سازد (۳). همچنین بیماری در شترمرغ های بهبود یافته به حالت مزمن در آمده و حامل انگل منبع آلودگی برای دیگران و خود می باشد و حتی تحت شرایط غیر بهداشتی ممکن است حیوان به کرات به وسیله مدفوع خودشان آلوده گردند. بدین ترتیب از نقطه نظر آلودگی در گله و محیط زیست، این بیماری حائز اهمیت می باشد.

"اختصاصی بودن این تکک یاخته به میزبان و عضو مورد تهاجم بسیار مشخص و شناخته شده است و این در اثر عوامل فیزیولوژیکی و نیز واکنش ایمنی میزبان و انتخاب و عادت انگل می باشد" (۳۷ و ۳۸). بدین ترتیب این بیماری دارای اهمیت و ویژگی خاصی بوده و از نظر ایجاد آسیب و زیان هایی که کوسیدها به میزبان خود مانند کاهش وزن، تلفات در گله بخصوص جوانترها، کندی رشد، ریزش پر و بالاخره وقفه در تولید فرآورده ها می باشد که باعث خسارات فوق العاده زیادی به مزرعه داران و نهایتاً موجب رکود اقتصادی کشور در این صنعت می شود.

فهرست منابع و مآخذ

- اسلاس، مارگارت، دیلو، کمپ راسل. ل. زایاک. ان. ام. (۱۳۷۸) انگل شناسی بالینی دامپزشکی. برگرداننده: فضل الله شاددل. انتشارات دانشگاه شیراز. ۴-۶-۱۲-۱۴.
- اسمیت، بی، پی، (۱۳۷۸) طب داخلی دام‌های بزرگ (جلد چهارم). برگردانندگان: سید حسیم مرجانمهر، سید احمد فاطمی و مرتضی گرچی، انتشارات نوربخش. ۱۳۲-۱۳۵.
- آرکوهات، جی. ام. آمور. جی. دانکن، جی. ال، دان. ای. ام جنینگر، اف دیلو، (۱۳۷۷) انگل شناسی دامپزشکی، برگرداننده: فضل الله شاددل، انتشارات دانشگاه شیراز. ۵۸۲-۶۰۰-۶۷۴.
- برمودز، آ. ژ. چارلتون، بی. آر. برلیان، ام. هالورسان. دی. آ. جعفری. ژ. اس. نیومان. ژ. ساندرو. ژ. ای. واکلل، پی. اس. (۱۳۸۳) راهنمایی بیماری‌های پرندگان. برگردانندگان: کرامت اساسی، منوچهر عالی مهر. انتشارات دانشگاه شیراز. ۲۵۳-۲۵۹-۲۶۱-۲۶۳.
- رحمت. حامد. (۲۰۰۸) بررسی آلودگی‌های انگلی شتر مرغ‌های وارداتی در ایران. کد مقاله: ۲۲۱۶.
- رسولی. سهراب، خدادادی. امین، توسلی. موسی، سقائی. شهرام، صدقیانی. محمد. (۲۰۱۲) مطالعه میزان و تنوع آلودگی به تک یاخته آیمریادر خرگوش‌های منطقه شمال غرب ایران، مجله پژوهش‌های بالینی دامپزشکی، دوره سوم، شماره سوم. ۱۶۳-۱۵۱.
- رفیعی عزیز، (۱۳۵۷)، تک یاخته شناسی دامپزشکی و مقایسه ای از انتشارات دبیر خانه شورای پژوهشی علمی کشور. ۴۷۰-۴۸۶.
- شجاعی. شاپوررضا، شقایق. امین، احمدی. علیرضا. (۲۰۱۱) بررسی میزان شیوع کوسید یوز از تعدادی گاوداریهای صنعتی استان البرز. مجله پژوهش‌های دامپزشکی. سال دوم، شماره اول. ۲۰-۳۱.
- شاددل، ف، (۱۳۷۵-۱۳۷۸)، مجموعه سخنرانیهای مربوط به دروس انگل شناسی (تک یاخته شناسی و بیماریهای مربوطه) انتشارات دانشگاه شیراز.
- فلاحی. محسن، نورالهی فرد. سعید رضا، خیراندیش. رضا، یادگاری. زینب، (۱۳۹۱) شناسایی و تشخیص فراوانی گونه‌های آیمریا در بزهای کشتار شده در کشتارگاه کرمان به روش مک ماستر. مجله تحقیقات آزمایشگاهی دامپزشکی، دوره ۴، شماره ۱.
- مسعودی راد. رامین، (۱۳۸۷) ماجده پاکزاد شهابی. بانک مقالات دانشگاه فردوسی مشهد. پانزدهمین کنگره دامپزشکی ایران.
- میرزایانس، آ، راک، ه، انوار، م، نیاک. ع. (۱۳۵۴) روش‌های تشخیص آزمایشگاهی بیماری‌های انگلی دامپزشکی. مؤسسه انتشارات و چاپ دانشگاه. تهران، ۴-۱۲ و ۱۴۸-۱۵۲.
- نوذری. ن، یخچالی. ب، رهبری. ص، موذنی جول. غ، (۲۰۰۵)، شناسایی گونه‌های مختلف آیمریاهای جدا شده از طیور ایران به وسیله واکنش زنجیر پلیمرز (PCR)، مجله تحقیقات دامپزشکی، مقاله ۴، دوره ۵۹، شماره ۲.

– یخچالی. م، غلامی. ا، (۲۰۰۹) شیوع گونه‌های آیمریا و کریپتوسپوریديوم گاو در سنندج (استان کردستان) مجله پژوهش‌های سازندگی، امور دام و آبزیان، شماره ۷۸.

___ Adm, Katherina. M. G. (1971). Paul jamesandzamanViqar::Medical and veterinary porotozaology. Anillustratedguidepublishedby Churchill Lovingstone Edinburgh and London

___ Al-Quraishy. S. Abdel-Baki, A. S. Dkhil M. A. (2009). *Eimeriatenella* infection among broiler chicks *Gallus domesticus* in Riyadh city, Saudi Arabia. Pages 191–193.

___ BaHavai-(2012). predominance and detection of different eimeriaspecies causing coccidiosisin layer chickens. The journal of animal,cciences, 22(3),page:579-600 Issn:1018-7081.

___ Borkovcova. ,M. (1999). Endoparasites of some species of domestic Animal in Tisnovsko,district. Mendal university of Agricuture and for estry,brno. 129.

___ Conway. D. P, Sasai. , K, Gaafar. , S. M and Smothers, C. D. (1993). Effects of different levels of oocystinocula of *Eimeriaacervulina*, *E. tenella*, and *E. maxima* on plasma constituents, packed cell volume, lesion scores, and performance in chickens. *Avian Dis.* 37: 118-123.

___ Davied. S. F. M- L. P. Jonyer- S. P. Kendall. (1963). cocidiosis- Oliver and BoybEdinbrgh and London.

___ Donaldw. (1981), Who are the coccida and do we veaiiy know where they live? proceeding of16 Anal coccidiosis can ference. j. protozooll (28).

___ Hagan's infectious diseases of domestic Animals. sixth Edition published by Cornell university press (second printing 1977).

___ Hammond. ,D. M, Long, p. l. (1973). The coccida, Eimeria. ISospora, toxopasma, and related genera university park press. Bahimore and Butter worthslondon.

___ Huchzermeyer. , F. W. (2002). disease of farmed crocodiles and ostriches. south Africa. /21(2),265-276.

___ KarelNemejc, Daniela Lukesova (2012). Parasite Fauna of Ostriches, Emus and Rheas, AGRICULTURA TROPICA ET SUBTROPICAV, 45/1,45-50.

___ Kawahara. , F, Taira. , K, Nagai S, Onaga. , H, et al. (2008). Detection of five avian Eimeriaspecies by species-specific real-time polymerase chain reaction assay. *Avian Dis.* 52: 652-656.

___ Kheysin. M. Y. (1972): Life Cycle of Coccidia of Domestic Anmial. University park press. Bultimor, London Tokyo- PP:201-207.

___ Landers. ,E. J. (1960): Studieconexey station of coccidal oocysts. J. Panasitol, 46: 195-207.

- ___ Levine. , N. D. (1973). Protozan parasites of domestic Animal and of man. by Burgess published CO. Minneapolis, Minnesta.
- ___ Lotze. J. C. (1954), The pathogenicity of the coccidian parasite *Eimerianinaekohl-YakimoviYakmi* of and *Restegaieff* in domestic sheep. proc. Am. Vet. Md. Ass. (19).
- ___ Lotzoe. J. C:Leek,R. G: shalkop,w. t. and behin,R(1961)coccidial. parasites in the wrdng hast animal. J. Parasit47(suppl)34. 1961.
- ___ Jenkins. ,M. C. Miska. , K. anKlopp. , S. (2006). Imrove. polymerase chain Reaction technique for Determining the species composition of *Eimeria* in poultry litter.
- ___ Macy,Ralph. ,W. andBerntzon Allen. , K. (1971). Laborotoryquide to parasitology with introduction to experimental method,r ublished by Charlesc. thomaspubisler spring field Illindis USA.
- ___ Marquart,w. c: (1981), host and site specificity in the *Coccidia* perepective J. Prolozool. ,28(2).
- ___ Meireles. , M. V, Roberto. , L. O and Riera. , R. F (2004). Identification of *Eimeriamitis*and *Eimeria praecox* in broiler feces using polymerase chain reaction. *Braz. J. Poult. Sci.* 6: 249-252.
- ___ Ministry of Agriculture fisheries and Feed. AgricuturalDevelompent and Adivsoryice. Manual of veterinary parasiloical Laboratory techniques. TechnicalBolltetin, (18) 1977.
- ___ Molloy. J. B, Eaves, F. W, Jeston. , P. J, Minchin. , C. M, et al. (1998). Detection of *Eimeriaacervulina*using the polymerase chain reaction. *Avian Dis.* 42: 119-123.
- ___ Nisar Khan. , M. SohailSajid. , T. R. M. Abbas. , R. Z. Zaman. ,M. A. Arbab Sikandar and Riaz. , M. (2012) Determinants Influencing Prevalence of Coccidiosis in Pakistani Buffaloes. November 30.
- ___ Mushi. , E. Z (ISA), J. F. W, Chabo. , R. G. , Binta. , M. G. , Kapaata. , R. W. a. Ndebele. , R,T. and Chakalisa. , K. C. (19980. *Coccidia* oocysts in the faeces of farmed ostrich(*Struthiocamelus*) chicks in Botswana.
- ___ Price. cherles. J, FAD. ,Reed. (1970). Josphine, E:PKactical. parasitologyGenral Laboratory technigues and parasitic protoza.
- ___ Radostit. S. (2000). Gaycc,BloodDc, Hinchcliff. KW. Veterinarymedicine, the. W. B. Saunderscompany. pp. region, *Vet World* 6(8): 467-469, doi:10. 5455/vetworld. pages. 467-469. 2013
- ___ Sharma. S,Iqbal. ,A,Azmi. ,Sand Shah. , H. A. (2013). Study of poultry coccidiosis in organized and backyard farms of Jammu
- ___ Smith. Mc. (1992). coccidiosis. pensylvaniasate university park press
- ___ Soulsby. E. J. L. (1982) *Helminthss, Arthropods and protozoa of Domesticale D Animals* 7Ed Balillere tindall, pp. 599-607.
- ___ Sun. X. M, Pang, W. Jia. T. Yan, W. C, et al. (2009). Prevalence of *Eimeriaspecies* in broilers with subclinical signs from fifty farms. *Avian Dis.* 53: 301-305.

